

F. L. VĚK.
Obraz z dob našeho národního probuzení.
NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

Když po té začali, když zahráli toužebně očekávanou ouverturu, protlačil se bezděčný, mladý chorista co možná do předu, aby jak náležitě slyšel. I naslouchal dech taje, a čím dále s tím větším zábením, až i na Paulu zapomněl. — Zalíbení to, jak výjevy před se šly, bylo čím dále tím větší a měnilo se v nadšení; a tak bedlivě, všechem okouzlen naslouchal čarovnému zpěvu a žarovné hudbě, že si ani nevšiml andaluské venčičky, mladé a šiperné, jež těsně vedle něho se postavivši jej pozorovala. Byla to Lotty; vypadala ve svém španělském obleku (třeba že nebyl na nit věrný) velmi pěkně. Španělský jonák, filosof, se jí patrně líbil.

Čekala prve, že přijde sám; než on pozdravil a mluvil jenom tolik, co bylo nutno a slušno. Mrzeleji to. Když pak, stojíce vedle něho, začala mu jemně na rameno, četvácky se usmívajíc (bylo to, když Leporello-Ponziani dokončoval svou registrovanou arii) a řekla: "Tak teď my —" usmálo ji to. Když pak, stojíce vedle něho, kdo známější, komu by mohl dáti na jeho své vzrušení, vzal ji bezděky za ruku a zvolal:

"Panno! To je krásna!"

Lotty byla spokojena. Pomyslela si: "Aha, už začíná — už se poddává! Jen ho nepustit."

Pak už hokpovala vedle něho v družině Zerlinině a Masettově před lampy. V ten okamžik, když F. Věk poprvé ocitl se na jevišti a pohlédl jako omámen před se do hledíště, na nesmírný, jak se mu zdálo, počet na něj upřených zraků, pomyslel si, kde že asi Paula sedí. Nepostřehl jí.

Pak o ní s Lotkou promluvil. — Byl rád, že mohl tak učiniti. Vábelec toho večera bylo jinak, nežli bylo za zkoušek. F. Věk byl rozjařen novou operou a všecko ozvučilo a okolo na něj také účinkovalo. Lotty pak ho ne nevábila, jako tenkrát o zkoušce. A tak s ní dnes rád mluvil, byla Paulininou sestrou, byla tak rozsmávnou, veselou a ne rozpustilou a žihavou v řeči, jakou ráda bývala. I hezky jí to slušelo, a nic mu nebylo obtížné, když se na něj usmála, ukazující mu své pěkné, bílé zuby. Věk jí ochotně přisvědčil, když také udala místo, kde se po opeře sejdou, že tam přijde také Bettyna a pak že se setkájí před divadlem s maminkou a s panem Thameem, tatínkem že pak také bez toho přijde. Mladý chorista to rád slyšel, těše se, že se sejdou s Paulou, že půjde v její společnosti až do řecké ulice a tam že také stráví ostatek večera při sklenici punče, na který ho paní Butteauová pozvala.

Zatvrzelý Don Juan zmizel v rozsedlině a v plamenech, už dozněl zpěv předních osob a sboru, "že khamný je ten světa shon" a "jaký život, taký skon." Rozkoš, bujnost, žal i radost, zpuštěnost a zoufalí vyzněly v nesmírných melodických; světoznámá nyní opera poprvé tenkrát skončena. Nesmírná pochvala, bouře potlesku, hlukné volání a pokrky radosti, uznání a nadšení divadlem opět a opět hrňajících nechtěly ani se utišit. Tváře nového díla ukláněly se rozradován, blažen vědomím a díky. Jena se tvářícím uměleckých děl nevidy dostává, že mu totiž porozuměno.

Věk, svléknuv španělského venčičku, vyšel ven — ohlíželo se po Bettyně, jež měla tu čekati. Ale nespáčil jí, za to Lotty za chvíli přiběhla, také již přestrojená, majíc přes sebe tmavý, vínový šátek, z jehož zakuklení pěkně vyblížela její čtverácky se usmívající tvář. Zavěšila se Věkovi na ramě. Vysvětlila, že Bettynu poslala napřed před divadlo, aby dala pozor, aby jich maminka neminula.

Když šli dolů, bylo před divadlem ještě boží dopuštění. Kolem se vše lidem hemžilo; kočáry hrčely, pokrky vozů se ozývaly, i zmatená směs hlasů, volání, pohledování a si a popěvků arii, jež všem dosud v duši zvučely. A noc

tmavá; skoro nic v ní nezmohlo těch několik svítilen rudé do tmy mrkajících.

Lotty se té tmy děsila, i toho, že ponašeli ani Bettyny, ani maminky. Darno se po nich ohlížela; na umluveném místě jich nebylo. Věk netušil, že jeho společnice prve Bettynu schválně poslala, a by vyčkala matku a Paulu, a udala jim schválně jiné stanoviště, chtějí s Věkem osmáti.

Když všecko hledání bylo marno, s resignací se posléze odevzdala a řekla, že tedy půjdou sami, že maminka je se sestrami bez toho napřed. Věk otálel chvíli. Byl by rád šel s Paulou. Než posléze nezbylo nežli aby přijal Lottin návrh. A tak nastoupil sám s Lotkou cestu do jejího bytu. Klestil jí dráhu v tlačenici, a Lotty jako by se obávala, že by jí od něho smad odtrhli, přitiskla se těsně k němu.

Nic jí ta obtížná cesta tlačenici a tmou nevadila. Naopak, bavila ji. Mladá herečka se smála vtipkuje a kráče la těsně vedle mladého filosofa i pak, když se dostali na volnější místo. Byla tma, na nebi ani jediné hvězdy a vzduch vlhký a dosti sychravý. Mladí lidé nedbali a nechtěli. Věk nadšen, rozradován dílem Mozartovým těšil se nad to na osvětlenou jízbu u Butteauových, že si tam zasedne poblíže Pauly, že se jí zeptá, jak se jí opera líbila. — Kdyby se také mohl zeptati, zdá-li jí ona si tam na něj vzpomněla! A vedle její svízná sestřička, již nejednou v duchu pojmenoval, že je jako hadová panenka, sama ho teď vedla.

Nic se na cestu neohlížel. V duchu byl daleko napřed, a při tom naslouchal směchu rozveselené Lotty, jež se smála té bludné cestě (neboť dostali se do uliček u Staroměstského náměstí) a tu zase tme, a aby se na ni podíval, viděl-li jí do očí. Musil se nachýliti a pohlédnutí do tváře šátkem vroubené, jež připadala v tu chvíli nějak pobledlou, ale milou, vášnivou a jež se na něj usmívala, jak i za hustého šera poznal.

V tom ho zase škádlila, jaký je Don Juan, že jí usnesl, a hned zas polonahlas pozvukovala si tu manuet, tu Zerlininu líbeznou arii, kterou odpošuje Masetta a dobývá si jeho lásky a odpuštění. Věk jí rád naslouchal a tře také přizvukoval; tak kráče la těsně vedle sebe tmavými ulicemi a uličkami. On sám chtěl se pak poohlédnouti, míně, že si nějak zasměje, ale Lotty se mu dala do směchu, že se bojí, že je pěkný rytíř, jen aby se nebal, že se ho sama zastane.

V tom ucítil; jak se k němu přitiskla, a spatřil, jak vzhlednuvší k němu upírá na něj usmívající se oči. Vypadala pěkně, cítil její rámeček ve svém a bok její na svém. — Mladá krev prve již rozjařená rozněcovala se mu živěji a rozehrávala se a jistě jí nekonejšily a ni Lottiny pohledy, ani lahodný, i hovor přerývaný zápalným vzrušením.

Také její lichočný, tichý zpěv, jemuž buď naslouchal, nebo k němu přizvukoval, opojoval a nedal, aby se tak pamatoval, jako při zkouškách.

A noc a samota, neohybná chvíle a situace, v jaké byl mladý filosof poprvé, účinkovaly také na smysly.

Pak už ani nedbal, kudy jdou, a s rozkoší jakousi naslouchal, když Lotka polonahlas zpívala Zerlininu arii, kterou již za zkoušek nadšeně chválila. Zpívala tme, sladkou italskou o luku divné síly, jež svému milému řekla:

Tajemství lásky —
chtěná až sládko
Doktorům mluví ten
přes není znám.

Váhlodnuvší vášně Věkovi do tváře, dále si jako pro sebe pozvukovala:

Hojí vše jemně,
pořád jenom ke mně,
já ti ho a k němu —

Tu jako by si šátek upravuje umkla, a usmála se a usmívala se a nic neřekla, když Věk se k ní naklonil a řekl: "Nuže? co, dále?"

Cítil, že se třese, že divná zimnice se ho zmocnila. Jakkoliv se nejprve bál a ostýchal, chopil se Lottiny ruky. A ona jí prýe nevtáhla, neodstrčila ho, jak se obával, a místo odpovědi dále si popěvovala:

A kde že skrývám
zářnou měř?
Ani si nevšiml, jak její ruka, již držel pod šátkem, se teď divně hnuje; ucítil však, že ruka jeho spočinula na jejím pasu.

A Lotty tře pěla:

Cítil, jak skáče tu?
Zdráv budeš hned —

Znal text italský ze zkoušek, rozuměl, co vše to znamená. I kdyby byl nerozuměl, byl by vždycky udělal, co teď udělal. V tom ohni klonil se níže k Lotce a ruka jeho osmělivši se tiskla jí v pasu poblíže místa, o němž pěla, opakující vášně, tře, jako ve sladké mlodbě, obracuje k němu tvář svou:

Cítil, jak skáče tu?
Zdráv budeš hned —

A ten úsměv její při tom! Ilava se mladému filosofovi zatočila, chvěl se mosené a neohlížeje se, nevěda o světě, sklonil se rychle k těm pěkným, usmívajícím se ústům, aby přitiskl na ně své žhavé rty — Ale hned se vzpřimil jako prut, jak v ten okamžik ozval se Lottin výkřik.

Vykřikla, ruku jeho odstrčila od ústa, "kde skrývala zářnou měř!" Odtrhla se od něho a — dala se do směchu. Smála se dlouho, veselo, bujně, kódoždobě — Věk byl, jako když do něho udeřil. První pomyšlení jeho bylo, aby utekl. Ale zůstal, a stál nehnout jako sloup v rozpacích, a Lotka se mu smála. Styděl se a měl zlost. Kdyby se nebyla smála, byl by se lekl a snad odpošoval. Než její smích mu připamatoval, že hrála komedii.

"Nu, teď se nás Don Juan nebál, že nás zavolají k výstupu!" otázala se Lotka za směchu. "Abi! Teď se mu teprve vyjasnilo! Mstí se mu, že on jí u zkoušky tam za kulisami nechtěl rozumět."

Nefekl nic a jen se rozhlížel, kde jsou. "Hledáte cestu domů?" ptala se ne bez posměchu.

"Vyprovodím vás, dovolíte-li," odvětil tme.

"Ó, s největší radostí. Done Juane!"
Všecko, každé slovo, každý ton zněly mu jako výsměšek. Kráče la vedle Lotty, ale rámě jí nepodal. Hlavu sklopil bezděky a myslil na — Paulu. Byl by sám sebe ztrástel, kdyby mohl. Hluboká lítost ho pojala. Styděl se a mrzel a zlobil sám na sebe, že se tak zapomněl, že se dal tak smysly uehvátiti i lákáním té hadové panenky. Bylo mu, jako by spáchal těžký, smrtelný hřích. Jak vstoupil k Butteauovým, jak před Paulu, jak na ni pohlédne! A smí-li tam už vůbec, nebude-li ta ještěrka mloděti, povlí, co se teď stalo? Ó, jak jí zná, ona toho nemeslí!

A on nebude tam smět! A kdyby i směl, ale co si Paula pomyslí? Ta! Ta! Zač ho bude mít? Jestliže tak myslila a cítila, jak někdy ve sladké naději počínal věřiti! To tam, všecko prý! Jak by mohla — ne, ne!

Čím dále uvažoval, tím vše mu připadalo horší. Ani nevěděl, ani nedbal, že kráče la mlčky vedle Lotty. Ta také nemluvila; jen ho pozorovala, v duchu se mu směje a pomýšleje, že s ním nic není. Vytrestala ho, jak zasluhoval, ale kdyby byl jen trochu smělý a nedal se hned a na ráz zastráti a oděti! Ani nepromluvil!

"Jame doma. Naši už budou také doma a čekají na nás, co se nám asi stalo, nebo že jsme zabloudili —"

Všecko to znělo zase výsměšné. Dával jí dobrou noc. Připomenula, že maminka čeká s punčem. — Stála na stupni u dveří, on pak ně, co už —

Poděkoval, že je pozdě, a že mu není dobře. Nevěděl nic lepšího;

zasmála se zas a nechyloje se k němu, jako by si šátek spravovala, otevřela náruč a škádlivě, tmeně zazpívala:

Lék divné síly
vím já, můj milý —

Ale nedozpívala. Viděla, jak prudce smekl klobouk a se poklonil a jak náhle odešel ve tmě rychle zanikal. A on slyšel za sebou její smích, pak raehot klepadla na dveře.

Zastavil se, naslouchal; bylo mu úzko, smutno. Tam ty dveře se teď otevrou — mohl také jimi, mohl teď zasednouti vedle Pauly. Ó, Paula! Paula! Teď asi slyší o něm, co vyvedl, teď se Lotty na novo směje, a ta žabka Bettyna s ní, i paní Butteauová a Thama také — A Paula! Ta asi se diví, jaký on je, že by si nikdy nepromyslela . . .

Paula byla v tom okamžiku vše, eka šťastná. Oblíče jí zářil, usmívala se, jak seděla vedle Thama s ostatními u kouřelého se punče, a nepovšimla si toho dnes hrubě více nežli ostatní, když Lotty oznamovala, že pan Věk nepřijde, že mu nebylo dobře. A Lotty zasmávši se, spustila hned také:

Lék divné síly
vím já, můj milý —

Když se jí paní Butteauová ptala, co se mu stalo, zase zanotovala:

Hojí vše jemně,
pořád jenom ke mně,
já ti ho a k němu
hubinko dám —

Paní Butteauová měla o Věka starost největší. Znovu se tázala, co se mu stalo, a zdali jí, Lotku, vyprovázet. Ta zasedajíc za pohovku k punči, odvětila zase rozmarným zpěvem rozkošné Zerliny:

A kde že skrývám
zářnou měř?
Cítil, jak skáče tu?
Zdráv budeš hned —

Znovu se dala z něčeho nic do směchu; paní Butteauová žasla a volala:

"Ten pan Mozart vám všem po, pletl hlavy!"

Thama a Paula na se pohlédli zářivým pohledem . . .

XVII.
F. Věk se Thalii oddá.

Věk nezamířil přímo domů. V zamýšlení svém prošel ještě nejednou ulicí, a bylo pozdě na noc, když se ocitl posléze ve své světničce. Dlouho nemohl usnouti. — Nedalo mu to, co před chvílí vyvedl. Když usnul, měl nejdívější sny. Scény z Dona Juana se mu pletly a zase objímal Lotku a viděl Paulu, v ten okamžik se mu zjevívši. Slyšel líbeznou arii a zase smích Lottin, až se probudil maje hlavu pustou, všechem znaven, mrzut, nespokojen.

První pomyšlení zase bylo: "Co oni u Butteauových?" Jak se těšil na ten večer! Než toho by byl oželel — ale jak tam nyní? Toho dne tam nešel, a nešel dne druhého, ani třetího. Styděl se, bál, jsa přesvědčen, že ta komediantka nemlela. Soužil se při tom nejistotou a touží po Paulu. Kdyby tak alespoň někoho od Butteauových potkal, aby na něm poznal, jak je. Nebo Thama! Ano, to by bylo nejlépe. Ten by mu pověděl, anebo — mohl by se ho zeptati! Věk by si mohl k němu dojít . . . To již bylo čtvrtého dne. Da kolleje chodil, ale nic ho tam netěšilo. Jen když si mohl doma u vypůjčeného klavíru sednouti, bylo mu ještě nejvolněji. Měloť svou nejlepší těšitelku hudbu. Hrál nejvíce, co si zapamatoval z Dona Juana.

Když čtvrtého dne k večeru přehrával si právě manuet z té opery, otevřely se dveře a jimi vstoupil Thama. Věk vyskočil velice potěšen od klavíru. Měloť přechod jeho za dobrý znamení. V pravdě Thama přišel, aby se podíval, co Věkovi je, není-li mu hůř. Mladý filosof nabyl přesvědčení z řeči Thamovy, že Lotka nic neřekla, že u Butteauových nic nevědí, ano, že mají o něj starost, neboť ne jim za ty čtyři dni nevzakázal.

Věkovi spadl kámen se srdce. V ten okamžik odpustil Lotce a

Zdarma všem trpícím mužům, ženám a dívkám.
Obdržíte na zkoušky lék zdarma na několik dnů.
Žádný patentní lék.
Wheel:rovo Bylinné thé je silitel jater, ledvin akrevčistič
Muži, ženy, dívky a starouškové.

Často nevíte, co Vás více bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví.
Píšte ještě dnes!

Jest to čistý přírodní lék a poskytné úlevy při zácpě, záchoze, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, červech, bolestí v zádoček, nezáživnosti, mražení, kašli, nastuzení, bolavém hrdle, zlaté žile, revmatismu, neurasthii, dně, bolestí v boku, bolestí v kříži, rozčilenosti, zemlednosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, žlutence, pupenčích, vyrážce, tasemnicí, svrabu, vodnatelosti, srdeční vadě, boulicích, nádorech, líčcích, zastaralých bolestech a všech nepořádkách krve a ledví. — Chuti jest velice příjemné.

V případě nevolné stolice, nejsou pociťovány špatné výsledky, ani bolestný, odporný pocit jako při užívání jiných prostředků. Jest to prostředek, dodávající chuti, svěžesti a síly celé soustavě, jakémkoliv stáří a nemoci. Každá bylina v něm koná svou svlažovací povinnost v těle.

Máme též zaručené léčení pro KATAR. Trpící, slabé, unavené, předčasně sestárlé matky a ženy, slabé a bledé dívky: Máme svlažovací léčení pro všechny bolestné, chudolostivé nemoci žen a dívek, jakémkoliv případě a stáří. Neodkládejte s léčením až bude pozdě. Zachraňte Vaše zdraví. Jsme vždy trpícím mužům, ženám a dívkám k službám. Na tisícce krajanů užívalo a užívá naše léky s úplné spokojenosti a kdo jednou naše léčení zkoušel, sám ho s vlastního přesvědčení dále odporučuje trpícím. Popíšte s důvěrou svému nemoc a pošleme Vám obratem pošty poradou a lék zdarma na několik dnů na zkoušku a knížičky o nemocích. Neopisujte peníze! Zkouška Vás přesvědčí. Raďte prát anglicky neb česky. Adresa:

MARIE VOTÝPKA, c. of
Theopholine Remedy Co., Dept. 10, So. Bend, Ind.

Tyto elegantní hodinky za \$3.95
Pěkné rytí, důkladně zlatěné, zlaté pláště, obrátit proti vzdušnosti, zlaté kameny. Zaručeno na 20 let. Má 7 důležitých zlatých částí, přední, střední, zadní, korunu, šroubky, vidličku, jež pak je korigován. Běží velmi přesně, jak by hodinky, které zlatí C. O. D. s pláštěm zlatěným, a je se vyrovnávají každých 20 hodin. Do vašeho nejbližšího poslati, abyste sihlédla-li, že jsou hodinky, a že se vyrovnávají každých 20 hodin. M. C. Farber, G. 29, 225 Dearborn St., CHICAGO, ILLINOIS.

Pěstování zdraví a krásy.
Ku mytí obličje a těla netřeba více nežli vody a mýdla, avšak je důležité používatí mýdlo prosté škodlivých přísad. Téměř všude v lékárnách obdržíte Severovo Léčivé kožní mýdlo, které jsou složeno z prvků čistých neupravá póry, čímž odstraňuje příčinu uhrů, trudů a kožních vyrážek. Udržuje kůži zdravou, činnost její povzbuzuje a dodá jí vřetoucího vzezření. Tažte se po něm v lékárnách a obchodech a léky. Cena 25c. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

Josef J. Panuška,
1318 William ul.
Telefon: Douglas 5737 nebo Red 2862.

Spolehlivá rada právní
zašle se poštou komukoliv na požádání, když přiloží \$1.00.
Praxe v sedmi státech. Náš pan Emil J. Motis osobně zastupuje všechny soudní případy v celé Neb., Ia., Mo., Okla., Kans., a v Dakotách. Dlouholetá zkušenost. Pan Emil J. Motis zastával největší případy v celém Texasu a obhajoval i v případech jako: vraždy, zločiny, zlodějství, na odškodné, zveřejnění, rozvody, atd. — Záležitosti v Evropě. Peníze a dědictví se vymáhá. Plnoce se zhotovuje. Úřadovna v č. 806-808-810 Brandeis Budov, roh 16. a Douglas ul. Tel: Doug. 3905. — Adresa: Česká Právníká Kanceliář, Emil J. Motis & Co., — 806-808-810 Brandeis Bldg., Omaha, Neb. Pan Motis je večer v Hotelu Praha. Telefon: Red 1814.

DR. JAMES W. NOVÁK
český zubní lékař.
Continental Block — 15. a Douglas ul. Pokoj č. 4 v rohu nad Berg Clothing Co. — Office Phone: Douglas 5077. — Residence, 915 William St. Phone Douglas 6019. — Krajané z venkova, kteří nejsou s domácí prací sebažko spokojeni, udíni dobře, když při návštěvě Omahy, zajdou k Dr. Novákově, jenž za veškeré práce v sboru svým úplně ručí.

HENRY ROHLFF
Importér a velkoobchodník a pivovar a lihový.
Proslulé pivo "Eagle" a P. Schenkenhausera pivovaru. NEBRASKÝ ZÁSTUPCE RUD. OELSNERA
Importér svého pilsenského piva z Meitanského pivovaru v Plzni v Čechách a Malchovského Hobruv v pilsenech anebo v sudech o 10 tucetech malých lahví.
TELEFONY: Bell Doug. 877 2867-69 Leavenworth ul. Omaha
Automat. A 1877 JOE S. SINGULE, český poschod. 20